

Acerca de este libro

Esta es una copia digital de un libro que, durante generaciones, se ha conservado en las estanterías de una biblioteca, hasta que Google ha decidido escanearlo como parte de un proyecto que pretende que sea posible descubrir en línea libros de todo el mundo.

Ha sobrevivido tantos años como para que los derechos de autor hayan expirado y el libro pase a ser de dominio público. El que un libro sea de dominio público significa que nunca ha estado protegido por derechos de autor, o bien que el período legal de estos derechos ya ha expirado. Es posible que una misma obra sea de dominio público en unos países y, sin embargo, no lo sea en otros. Los libros de dominio público son nuestras puertas hacia el pasado, suponen un patrimonio histórico, cultural y de conocimientos que, a menudo, resulta difícil de descubrir.

Todas las anotaciones, marcas y otras señales en los márgenes que estén presentes en el volumen original aparecerán también en este archivo como testimonio del largo viaje que el libro ha recorrido desde el editor hasta la biblioteca y, finalmente, hasta usted.

Normas de uso

Google se enorgullece de poder colaborar con distintas bibliotecas para digitalizar los materiales de dominio público a fin de hacerlos accesibles a todo el mundo. Los libros de dominio público son patrimonio de todos, nosotros somos sus humildes guardianes. No obstante, se trata de un trabajo caro. Por este motivo, y para poder ofrecer este recurso, hemos tomado medidas para evitar que se produzca un abuso por parte de terceros con fines comerciales, y hemos incluido restricciones técnicas sobre las solicitudes automatizadas.

Asimismo, le pedimos que:

- + *Haga un uso exclusivamente no comercial de estos archivos* Hemos diseñado la Búsqueda de libros de Google para el uso de particulares; como tal, le pedimos que utilice estos archivos con fines personales, y no comerciales.
- + *No envíe solicitudes automatizadas* Por favor, no envíe solicitudes automatizadas de ningún tipo al sistema de Google. Si está llevando a cabo una investigación sobre traducción automática, reconocimiento óptico de caracteres u otros campos para los que resulte útil disfrutar de acceso a una gran cantidad de texto, por favor, envíenos un mensaje. Fomentamos el uso de materiales de dominio público con estos propósitos y seguro que podremos ayudarle.
- + *Conserve la atribución* La filigrana de Google que verá en todos los archivos es fundamental para informar a los usuarios sobre este proyecto y ayudarles a encontrar materiales adicionales en la Búsqueda de libros de Google. Por favor, no la elimine.
- + *Manténgase siempre dentro de la legalidad* Sea cual sea el uso que haga de estos materiales, recuerde que es responsable de asegurarse de que todo lo que hace es legal. No dé por sentado que, por el hecho de que una obra se considere de dominio público para los usuarios de los Estados Unidos, lo será también para los usuarios de otros países. La legislación sobre derechos de autor varía de un país a otro, y no podemos facilitar información sobre si está permitido un uso específico de algún libro. Por favor, no suponga que la aparición de un libro en nuestro programa significa que se puede utilizar de igual manera en todo el mundo. La responsabilidad ante la infracción de los derechos de autor puede ser muy grave.

Acerca de la Búsqueda de libros de Google

El objetivo de Google consiste en organizar información procedente de todo el mundo y hacerla accesible y útil de forma universal. El programa de Búsqueda de libros de Google ayuda a los lectores a descubrir los libros de todo el mundo a la vez que ayuda a autores y editores a llegar a nuevas audiencias. Podrá realizar búsquedas en el texto completo de este libro en la web, en la página <http://books.google.com>

This is a reproduction of a library book that was digitized by Google as part of an ongoing effort to preserve the information in books and make it universally accessible.

Google™ books

<https://books.google.com>

4° Bill. 3649 (15.)

c. 7.
Q. D. B. V.

757

III

MEDITATIONES JURIS NATURALIS ET PUBLICI

DE

JURE S. R. I. PRINCIPUM PROPRIOS TITULOS AUGENDI,

QUARUM

DUAS EXERCITATIONES

Mens. Januar. & Februar. Ann. MDCCII.

IN

ACADEMIA NORICO-ALTDORFINA
HABITAS,

PRÆSIDE

DN. ADAMO BALTHASARE WERNERO,

JCto, Seren. Ducis Saxo-Weiffenfelf.
Confiliario, ac Pandect. Prof. Publ.

Dn. Præceptore ac Hospite atatem venerando;

Publicæ ac placidæ commilitonum disquisitioni subicit,

JOHANNES PHILIPPUS SCHNEIDER,
Halberstad. Saxo.

Aldorfl Noricorum,

Typis Jodoci Guilielmi Kohlesii,

PRÆFATIO.

Dum aliquod haftenus excultarum literarum specimen edere jubeor, non possunt non saliyam mihi movere varia Dóctorum monumenta, de Regio Auspicio *SERENISSIMI atq; POTENTISSIMI PRINCIPIS ac DOMINI, DOMINI FRIDERICI PRIMI REGIS BORUSSIÆ, ELECTORISq; BRANDENBURGICI &c. &c. Domini mei longè Clementissimi*, luci publicæ exposita. Hæc enim, cum Augustam ejus Majestatem devotè venerantes mentes satis superque demonstraverint, idè me quoque, tum privatæ, tum publicæ jurisprudentiæ litantem, omninò decere videbatur, jura Maximo meæ patriæ Patri asserta, ab Eoq; feliciter exercita piè inquirere, submissè agnoscere, apertè profiteri. Nec terruere animum, isti inquisitioni se accingentem, plures de pedantismo accusationes, in homines, utut privatæ conditionis, de regia tamen sede votum dicere non erubescerent, sæpius intentatæ. Nam, licet de particularibus aularum negotiis, executioni impofterum forte mandandis, quatenus ad solam prudentiæ regulam sunt examinanda, publicas in auras emisso scripto statuere, nemini privato sit integrum, nisi invocatus Consiliarius Censorque, Pedantismi macula se conspurcare intendat:

tendat : Nihilominus tamen de meris justitiæ quæstionibus, purpuram attinentibus differere, scholis Jurisconsultorum, utpote jurium publicorum expositionem sibi jure vindicantium, merito indultum est ; Imo de generalibus prudentiæ aulicæ fundamentis, nec non de gestis à Summis Imperantibus, prout secundum prudentiæ præscripta defendenda veniunt, juventam consiliis publicis præparandam, diligentius erudire, non ultimam forte constituit partem, tot votis desideratæ Academiæ emendationis.

Sicut ergo aliqua generaliora, de acquirendo regiæ similisque dignitatis fastigio, præeunte Academicorum. Præceptorum fidelitate, haurire me juvit : Ita illa, gloriosæ Regis Boruffici Inaugurationi facillimè applicanda, vel ideo lubentius jam chartis trado, quod in isthoc Auspicii Regii argumento hucusque versatos non deprehenderim, nisi obiter quasi suscepta contemplatione, lumina sua flexisse ad S. R. I. Principes, & ad pertractationem eorum, quæ ipsis singulis cum vel sine Consensu Augustissimi Imperatoris & Membrorum reliquorum Imperii, circa titulos suos tentare fas est. Scilicet assumptio, mutatio auctioque titulorum Imperantibus ascribi solita, in universum duabus disquisitionibus, partim secundum jura naturalia, suam vim etiam in Rerumpublicarum pactis, ut audiunt, fundamentalibus exerentia, partim secundum prudentiæ scita (non alia enim leges Imperantium scepra moderantur,) instituendis atq; ad Principes Imperii utique etiam transferendis absolvitur; quarum altera est : An ; altera : Quomodo, & speciatim quibusnam annuentibus illam suscipere aut oporteat, aut liceat ? Et prior quidem quæstio, fundamentis memoratorum jurium naturâ cognitorum recte jactis, quæ nempe ardente DEI cultu & sincero sui ipsius proximiq; amore compendiose exprimuntur, non obscuræ decisionis patet.

patet. Haud operose enim perspicias, quatenus magnificentia novi tituli, utpote in se nec præcepto nec prohibitioni obnoxia, illorum præceptorum exactæ rectitudini nil derogat, & imprimis quatenus vicinis subditisque nullum præjudicium attrahit, illam ab homine, neminem superiorem in terris agnoscente, sed tamen citra elati animi fastum, assumi posse, hocque tunc eò commodius procedere, quando ditiones, tituli novi pompæ continuandæ pares, & forte jam olim Imperio aliorum, simili titulo usorum pressas, quis est nactus: Hoc, inquam, recte tum fieri quilibet sani pectoris fatebitur, modo non specialissimæ prudentiæ cautelæ, ejusmodi mutationis libertatem modeste coërceri exigant. At vero altioris est indaginis, ex sancitis naturalibus prudentiæq; monitis eruere, quorumnam consensum ad ejusmodi novitatem explorare conveniat, & præsertim, quid Principes Imperii hæc in parte cum aut sine Imperatoris Constatuumque assentiente decreto jure vel prudenter audere valeant. In hoc ergo posteriore quæsito virium mearum periculum facere, & adeo generalibus legum naturalium prudentiæque Principiis, juris publici hypotheses superstruere, mens est animi; ita enim fundamentaliter præsentis rei gravitatem non posse non expediri mihi certo persuasum habeo. Eapropter tres harum meditationum sectiones insequentur, in quarum prima enucleatos thematis terminos, in secundâ generalia ejus tractandi fundamenta, eaque præcipue ex puro juris naturæ fonte petita, in tertiâ illorum applicationem ad Principes Imperii, ordine, ut arbitror, rationis lumini maximè congruo, sistam.

Non autem est, ut exemplorum copia paginas hasce referas reddam, cum & eadem alii * laudandâ antehac coercervaverint industriâ, & de jure responsa impertientibus,

ex legum placitis, ponderibusque rationum, non exemplorum multitudine iudicium sit ferendum. Tu L. B. fave in illustri materia audacter occupato calamo, & vale.

• Vid. *Dissert. de Auspicio Regum*, Hale Præside Dn. Prof. Ludovic. & Respondente Dn. Stöffer de Lilienfeld, An. 1701. Mens. Januar. habita. ubi passim præsertim integro cap. 3. Duces & Principes adducuntur, qui propria auctoritate Regis titulum assumsere, imo iterum depoluere, ac interdum contra plurium renitentium contradictiones masculæ defenderunt; vid. spe. iatim de Ducibus Britanniæ minoris *ibid.* p. 31. *ibique citat. Argenter. Boucard. Belcar. Bodin.* Addatur de Syciz Regibus Bergero & Stenone, itemque de Bohemiz Regibus, Ducis appellationem præ Regis nomine eligentibus, *ibid.* p. 36. *juxta allegatos Kranz. & Loccen. Goldast. & Boregk.* De Henrico VIII. Angliz Rege titulum Regis Hiberniæ assumente *eadem Dissertatio p. 132. seqq. tractat.* Quibus paria habet Illustris Auctor scripti, cujus rubrum: *Bestand der Würde und Crone des Königreichs Preussen* / p. 6. ubi Rudolphum, Comitem minoris Burgundiæ ex Reginone ad annum 888. & ex Francisc. Grilimann. *Orig. Habsburg. ad annum 894.* nec non Rogerium Regem Neapolitanum, ac Boleslaum Ducem Poloniz, ex Otton. *Frising. lib. 6. Chron.* hoc nomine commendat, quod ipsi proprio motu Regium titulum assumsent. Idem scriptum refert, Philippum II. Regem Hispaniæ, filiam suam Catharinam Carolo Emanueli Duci Sabaudiæ despondentem, filio primogenito istius matrimonii simul pacto cavisse, quod Ducatum Mediolanensem accipere, illique, una cum territoriis Pedemontanis, Regis Longobardiæ titulo ornatus, imperare debeat; licet ea promissio effectus suo ideo caruerit, quoniam à Catharina ista editus Princeps in Hispania mox iterum decessit,

Se-

Sectio I.

Exponens Rubri Terminos.

§. I.

Etiamsi Principes Imperii, non nisi ex dignitate quadam præeminente, si absolute spectentur, æstimari gaudent, ut adeo illorum Classi etiam Apanagiatos aliosque accenseri contingat, quibus denegatum est jus in Comitibus Imperii comparendi & deliberandi, conf. *Schweder. Introd. ad Jus publ. part. spec. sect. 2. c. 7. §. 2.* qui Sigismundum Bathorium, Principem Transylvaniæ, Carolum Mansfeldium, Radzivillos &c. hoc nomine allegat; Nos tamen de eo Principe, qui simul Statum Imperii numerum auget, partim ob famosorem istius tituli significatum, partim ideo tantummodo in rubro accipi volumus, quod non facile exempla Principum Imperii non-Statum, titulos suos cum præjudicio vel vero vel apparente Reipublicæ Romano-Germanicæ augmentum, experientia sit exhibitura.

§. II.

Ut ergo S. R. I. Status accuratim conceptum, ex recentioribus Patriæ legibus, imprimis ex *Instr. Pac. Osnabr. art. 3. §. 1. 2. itemque Capit. Leopold. art. 3.* haurire licet, quod nimirum sit persona vel universitas, quæ superioritate territoriali, nota illa potestate, utut eximia, attamen secundum leges Germaniæ fundamentales, per potestatem Imperatoris totiusque Imperii, (quam suo modo ut superiorem singuli Status reverentur,) certos intra limites conclusa gaudet, & propter hanc accedentemque hætenus servatam consuetudinem, jure sessionis ac voti in Comitibus Imperii universalibus clara est, ordinariæque illius oneribus communibus subicitur; conf. *Tit. Specim. Jus. publ. l. 2. c. 4. §. 21. seqq.*

ita

Ita Status, quem simul specialis Principis Imperii prærogativa ultra alios evexit, reputatur summo eo in gradu constitutus esse, quem obtinent præcipua Germaniæ, imo exterarum etiam Rerumpublicarum & Regnorum membra, ut ita à nemine, nisi ab Imperatoris, Regis, similibusque officiis fungentibus dignitate vincatur. Nempe nudæ & solius sine officii concursu reperiundæ dignitatis supremum Cacumen est dignitas principalis, unde & Regum filii principum insigniuntur titulo. Ex hac ergo honoris excellentia Imperii Principes id consecuti esse videntur, ut primaria semper potestate inter Germanos fuerint conspicui, maximaque officia Ducum, Comitum Palatii &c. gesserint. *Conf. Coccej. Prud. Jur. publ. c. 15. §. 5. seqq.* Quare ut & hodie ejusdem dignitatis splendorem congruè tueantur, non tantum optantes inter Status Principes referri, ad territoria ampliora, quæ deinde Principatus nominari moris fuit, habenda vel comparanda sunt obstricti, sed etiam postea inter eosdem recepti, viritim & singuli, non vero tantum curiatim, in Collegio Electorali vel Principum vota sua exponunt, confer. *Coccej. d. S. 5. n. 8.* qui & alias Principum prærogativas, quæ præ aliis Statibus illis sunt, recenset; add. *Schwed. d. c. 7. §. 2.* ubi requisita spuria Principis Imperii à *Commentatore Speculi Saxon. l. 3. art. 58.* allata, & rejicit & alia substituit.

§. III.

Non igitur est, ut vereamur, Prælatos, Comites non-Principes (nam Comitum & Prælatorum Principum paragrapho sequente injicietur mentio) nec non Barones Civitatesque Imperii, utut omnino Statuum appellatione in publicis documentis veniant, nec non superioritate territoriali, una cum sessione ac voto in Comitibus Imperii fruantur, cum laudatissimis Principibus iri confusum. Præterquam enim, quod dicti Prælati, Comites & Barones curiatim tantum
vota

vota ferant, confer. omnino *de quatuor Comitum scammis Schwed. ditz. part. Spec. sect. 2. c. 8. §. 5.* ac Civitates Imperiales non in consilio Electorum aut Principum, sed peculiari in Collegio consultationes instituant; cui insuper ignotum est, status istos omnes dignitate Principibus minores aestimari, nec territoria latiora, paucis exceptis, possidere, & per defectum aliarum prærogativarum à Principibus satis superque distingui? Quamvis autem his quoque Statibus non desit quandoque ansa augendi suos titulos, & à nobis proponenda illorum etiam Ordinibus accommodari nil prohibeat; Cum tamen ipsis circa assumptionem novorum titulorum, quos secundarios infra nuncupabimus, sæpissimè solum laboretur, ac ideo magnum Imperii præjudicium ex hujusmodi titulorum mutatione, inprimis Augusto ejus Capite in ipsam consentiente, raro aut nunquam oriatur; hinc nostrarum Meditationum Inscriptio tantum Principes Imperii loquitur, utpote quibus, si non frequentior, tamen majus momentum Imperii rebus afferre apta occasio appetendi majores titulos, sese præbere solet.

§. IV.

Constat vero ex descriptione S. R. I. Principum præmissa, nobis eorum notatione comprehendendi omnes illos, quorum maximæ dignitati vel nullum, (quales solitarie Principes appellantur,) vel aliquod officium annexum invenitur, ut sunt Archi-officia Principibus Electoribus concessa, qui eorum intuitu quoque tum eligendi Imperatores, tum simili potestate sunt conspicui, *add. Coccej. d. l. c. 10. 12. 13. 14.* Eadem ratione præsens thema Duces, Comites Palatinos, Landgravios, Marchiones, Burggravios respicit, quæ nomina officiorum olim fuere, suntque adhuc expeditionum obligatione antiquata residua, *conf. ibid. c. 15. §. 1. - 17.* Nec modo secularibus; sed & Ecclesiasticis, v. g. Archi-Episcopo-

coporum, Episcoporumque officiis præfectos, (unde Principum Ecclesiasticorum & Secularium, scammorumque ab illis denominatorum profluxit diversitas,) lato Principum Imperii vocabulo hic concludi volumus. Sic enim usu vulgari istud hodie adhiberi, experientiam testem accepimus, add. *Becmann. Notit. Dignit. Diss. 7. c. 1. §. 1. 2.* quamvis nec vetus loquendi ratio à recentiori hac in parte abluserit, utpote qua Electores Archi-Principes inscribi in *Notit. Ordin. Imper.* discere est ex *Goldast. Procem. Tom. 1. Constitut. Imperial. add. Edict. Sigismundi Imperat. de incompetent. Concil. in judicandis causis Principum Imperii §. 2. & Rescript. de Anno 1434. ad Concil. Basil.* ubi legitur: *Habita diligenti Episcoporum, Abbatum, Archiprincipum &c. Examinatione.* Quid? quod Prælatos, Abbates & Comites Principes hinc exclusos nolimus. Nam multi Abbates & Prælati, ob excessum reverentiæ Clericis olim præstitæ, ad deliberationum Imperialium indictos Conventus, ut in illis sententiam instar Principum dicerent, sunt admitti, *Conf. Adelhard. de Ordin. Palat. citat. à Schved. Part. gen. c. 4. §. 7. add. eundem c. 6. §. 2. ne non §. 10.* ubi recensionem hujusmodi Abbatum ac Prælatorum instituit. De Comitibus autem Principum jure similiter utentibus, vid. *Rec. Imper. de Anno 1654. in subscript. Limn. enucleat. l. 2. c. 15. n. 26. Meibom. Rer. German. Tom. 3. fol. 280. Sinold. Schüz. l. 1. tit. 8. pos. 7.* Cæterum horum omnium Jus circa amplificandostitulos occupatum, spectandum est, sive terras tantum Imperii, sive etiam alias suo Regimini adscriptas teneant, illarumque aut harum intuitu titulorum augendorum desiderio capiantur.

§. V.

Porro, ne vocis *Tituli* homonymica consideratione scholastico ritu tempus teramus, illud solum impræsentiarum prætereundum non est, id nominis maxime frequenti, quem

hæc

hic quoque amplectimur, significatu exprimere terminum, qui character est alicujus veræ aut simulatæ existimationis, h. e. opinionis, quod alicui nonnulla insit præstantia. Ut enim laudes, encomia &c. integro propositionum aut orationum corpore absolvuntur, ita conceptum tituli unico nomine aut adjectivo contentum esse, quis ambigat? Consuetudo autem loquendi duorum generum titulos exhibet. Alii enim per se indices sunt dignitatis, aliquando cum officii ac potestatis præstantia conjunctæ; alii ex his propullulant, ac fere adjectivis aut abstractis efferuntur: prioris enim conditionis prædicata individuo nexu comitari moris est, non tantum magnum externi splendoris, honoris, ceremoniarum, imprimisque præcedentiæ decus, sed etiam titulos alios adjectivos. Sicut ergo hos *Secundarios*, ita illos *Primarios*, libertate philosophandi fretis, dicere sedet; utrorumque verò exempla, nuncupationes *Serenissimi*, *Majestatis*, *Excellentiæ* &c. (qui tituli sunt secundarii,) itemque *Regis*, *Ducis* &c. qui sunt primarii, suppeditant.

§. VI.

Hanc Tituli delineatam indolem, citatorum exemplorum, nempe *Regis* ac *Ducis*, pari illustriorem reddituri, eadem exactiore animi lance ponderabimus. *Regibus* enim annumerare communis nationum stylus solet, non modo ob officium imperandi, quo funguntur, sed etiam ob magnam sui potentiam, ingente dignitate præditos. *Duces* autem populi Europæi vocitant, forte in *Republ.* quadam dignitate præ cæteris *Optimatibus* pollentes, & tanquam ejus capita, saltem quoad splendorem externum æstimandos, licet forte interna potestatis civilis vi destitutos, quales *Duces Venetiæ* & *Genua* colunt, *conf. post Ferrar. Vultej. de feud. l. i. c. 4. S. sunt etiam, ultim.* Non tamen inficias ire licet, aliquando *Regum* nomine, ob latitudinem terrarum illos mactari, quibus in

quadam Aristocratica Republica per multas regiones extensa, cum aliqua limitata potestate, Concilio regenti præsidendi honor contigit, & vice versa Ducum appellationi sæpe acquievisse eos, quorum monarchico arbitrio brevius terræ spatium paruit; (*conf. notam præfationi annexam,*) ut ne tædiosa repetitione S. R. I. Duces, una cum Rege Romanorum, electo illo Imperatoris Successore, in medium producamus. Certe ut varia significatione Regis & Ducis vocabula, gentium lingvis usurpari, ex hisce liquet, ita minime neges, Regium titulum primariò niti absoluto imperandi jure ac officio, adeoque nil obstare, ne parvas terras monarchicè gubernantes, ad externa Diadematis similiaque insignia, si præsertim iis sustinendis provinciarum subjectarum consuetæ contributiones sufficiant, (*hic enim defectus oppum, scepro ritè gerendo necessariorum, ejusmodi minorum territoriorum Monarchas unice, ut videtur, Duces, non Reges esse jussit,*) feliciter adspirent: Cur, inquam, veri Monarchæ Reges non facile evadant?

§. VII.

Equidem sæculi genius augmenta titulorum secundariorum tunc etiam sollicitè non averfatur, quando major dignitatis gradus illa non præcedit; quoniam tamen ex vano isto cum titulis lusu, ingens Imperii præjudicium vel raro vel nunquam exurgit, & insuper primarij tituli reliquorum genuina sunt scaturigo, ideo de his, sive cum officio potestateque crescente, sive sine eo recenter assumantur, agere nostri laboris principale erit institutum; de secundariis tamen necessaria quoque intacta relicturi non sumus.

§. VIII.

Jus autem Principum Imperii circa suos titulos dum diligentius rimari placet, patescit, nobis animum non esse explicandi, aut submissæ reverentiæ aut blandæ adulationis

lationis formulas, quibus sæpe subditos Principum delectantes, ad Majestatis similesque compellationes progressos esse meminimus. Potius Jus ipsorum Principum, quod deliberato consilio titulos proprios auctoris datum est, considerationi nostræ tantummodo subjiciemus. Eiusmodi enim auctio ut inter alia ad eum scopum tendit, quod ab omnibus & singulis tum in Imperio, tum extra illud versantibus Magnatibus, assumptus novi tituli honor agnoscat & comprobetur: ita præjudicium Imperii non leviter sæpe attingere videtur; idque est, ad quod etiam in præsens præcipue oculos convertere juvabit.

Sectio II.

De Fundamentis thematis nostri generalibus.

§. I.

UT hic titulos primarios potissimum accuratiori submitramus examini, præcedentis sectionis sine monemur. Horum quoque pluribus, parentum multitudinem superbiere, neminem fugit, nisi Doctorum, Nobilium, aliorumque Ordines crasse ignorantem. Efflagitat autem latissima politici Imperii natura, ut isti tituli, (quantum idem quoque jus in secundariis, quod subditos concernit, omnino obtineat,) non nisi Imperantis Collegii aut personæ expresso vel tacito decreto concurrente, vel primo suscipi, vel ampliari à subditis, quatenus sunt tales, possint. Sane sicut voluntatem Superiorum tacitam hac in materia nonnunquam ex circumstantiis, præsertim exinde optime indagare, si tituli novi à Cive non clandestino ausu frequentatæ usurpationi illi non contradicant, aut aliquem ab aliis incolis, eximie prædicatis honorari non prohibeant: Ita quoque Magistratus civilis utique est, sapiente consilio providere, ne temeraria titulorum occupatione, tranquillitas publica,

blica, illa Imperantium prima & ultima lex, origoque ac mensura omnis officii jurisque majestatici, primario inter concives, insana vani honoris aviditate sæpe nimium corruptos, infortunata turbetur ambitione. Quare complexum jurium, Moderatoribus Populorum vi summi ipsorum officii competentium, quem sub Majestatici juris nomine modo innuimus, etiam potestatem, existimationem subditorum, adeoque & ejus signa titulos definiendi, certissime involvere, scriptorum politicorum auctoritate non male traditur. Conf. hanc in rem *Edictum de dato Uraſlaviae d. 9. Februar. 1684. S. Cæsareæ Majestatis jussu, de Silesiæ Statibus & Landsassiiis vulgatum, Ferdinandique III. mandata vigori pristino restituens*, ubi inter alia legere est: *Weiln Seine Majestät / daß etliche in dero Herzogthum Schlesien würcklich angeessene Standes-Personen sich unterstünden / neue prædicata und Stand / ohne dero / als Königs zu Böhheim und obersten Herzogs in Schlesien / approbation und intimation, zu führen / auch bey denen expeditionen also respectirt und gehalten würden / um übler consequenz und confusion willen / zu zulassen wichtiges Bedencken trügen / daß solches wol ad notam genommen / und von dem Königl. Ober-Ambte aus / keinem / ehe und bevor dero Königl. ratification und intimation erfolgte / etlicher neuer Titul oder prædicat gegeben / auch denen andern instantien / sich also zu verhalten / untersagt werden solle; dann K. rescribirt und anbefohlen haben / die eingeschlichene Mißbräuche und novitäten / daß etliche von denen Landsassen / welche von Thro Kayser- und Königl. Majestät Reichs-Cantley aus / das diploma des Grafen- oder Freyherrn-Standes erhalten / kein anders prædicat / als Reichs-Gräfflichen oder Reichs-Freyherrlichen Gnaden annehmen wolten / auch von theils zuzeiten die pronomina Wir / Uns K. K. gebraucht würden / weiln derley Vorhaben / beson-*
ders

ders in dero Erb-*Rönigreich* und *Landen* / wieder alles *Herkommen* und *Land-übliche* alte *observanz*, auch im *Reiche* selbst / die *uralten* *Geschlechter* von *Grafen* und *Herren* dergleichen *Titul* nicht *annehmen* / noch *begehrten* / *abzuschaffen* / solche *keineswegs* einführen zu lassen / sondern / da *deroglichen* was ein- oder *andern* *Orts* auch *ex errore* wäre *vorgegangen* / *alsobald* zu *ändern* / und *bey* allen *Nemtern* *ernstlich* zu *inhibiren* / so wol ins *künfftige* auf alle *derley* *Neurungen* / welche *dero* *hohen* *Landes-Fürsil. Hoheit* und *hergebrachten* *observanz* *präjudicirlich* *seyn* möchten / *absonderlich* *fleißige* *Obacht* haben zu lassen / auch die *genauere* *Beobachtung* *dessen* *bey* *denen* *Fiscalen* im *Land* *gemäßen* zu *verfügen*; über *dieses* *dergleichen* *Verbot* *de dato* *Wien* den 18. *Julii* 1663. *wider* die *jenigen* im *Land* *angefessenen* *Einwohner* / welche *sich* *neue* *prædicaten* und *Stand* *ohne* *allergnädigste* *Kaysrl. approbation* *anzunehmen* und zu *führen* *unterstünden* / *wiederholet* / und *dabenebenst* *allergnädigst* *statuirt* *worden* / daß *alle* *dergleichen* *usurpatores*, welche *nicht* von *Ihro* *Majestät* / als *Rönig* zu *Böhmen* / *hierüber* *gnädigst* *privilegirt* / und *die* *in* *solchem* *Fall* *von* *dero* *Rönigl. Böhmischen* *Hof-Canzley* *ergehende* *gewöhnliche* *intimationes*, *dem* *Herkommen* *nach* / *ordentlich* *publiciren* *lassen* / (wodurch *Sie* *zugleich* *auch* *die* / *so* *etwan* *von* *denen* *Comitibus* *Palatinis*, *als* *welche* *ohne* *dies* *in* *dero* *Erb-Rönigreich* *Böhmen* und *dessen* *incorporirten* *Landen* / *von* *keinem* *Effect* *wären* / *mit* *gewissen* *prædicatis* und *Wapen* *begabet* *worden* / *verstanden* *haben* *wolten* /) *weder* *von* *dero* *Rönigl. Ober-Ambte* / *noch* *einig* *anderer* *expedition* *darsfür* *gehalten* / *respeirt* *oder* *titulirt* *werden* *solten*: und *würde* *dero* *Fiscalis* *wieder* *dergleichen* *Freveler* *de casu* *in casum* *gehörigen* *zu* *verfahren* *wissen* *ic.*

S. II.

Contra Imperans utiq; pollet facultate, suo regimini addi-

Etis,

Etis, & sui reverentiam, & illud in super lege lata inculcandi, ut
 hi testimonium luculentum suæ devotionis, qua ipsi merito
 sunt devincti, novo titulo eundem colendo, exhibeant.
 Quantumvis enim ambitiosa titulorum variatio, vel ipsis
 Imperantibus arridens, nec rectæ prudentiæ normæ, nec
 naturalium legum æquitati consentiat; aliquando tamen
 contingit, ut Reipublicæ cujusdam Caput, propter al-
 tius progressam suam potentiam, ac ob vicinorum (qui forte
 illi dignitate æquales, aut ipso inferiores hactenus fuerant,) cu-
 mulatis titulis utentium nova molimina, ad stipulante justitia,
 nec violato prudentiæ decorique jure, quærere quasi oport-
 eat, tum, quod præcipuum est, inter externos Imperantes
 aliquam præcedentiam, tum quoque, quod inde consequi-
 tur, titulorum adjectiones. His ergo similibusque rationi-
 bus motus absolutus Monarcha, jus hocce augendi proprios
 titulos, ob libertatem suam legibus haud constriictam, uti-
 litatem tamen civilem pro cynosura agnoscentem, quando-
 cunque eidem lubet, non male exercet; *vid. omnino Bodin.*
de Republ. lib. 2. c. 3. it. l. 1. c. 9. Hippolyth. à Lapid. p. 1. cap. 16.
Henning. ad Becker. Synops. jur. publ. lib. 1. c. 21. p. 38. Et post
eos, superius commendatum Scriptum vom Bestand der Würde
und Ehre des Königreichs Preussen p. 5. At vero intra can-
cellos certos coarctata Principis potestate, illi, citra consen-
sum consultationesve prævias eorum, quorum vel vota de-
cisiva vel consilia, publicorum negotiorum tractationi adhi-
benda veniunt, nil ejusmodi titulorum innovationem atti-
nens permissum est; licet de eadem innovatione ne legibus
quidem fundamentalibus clarè convenerit, ut non nisi Pro-
ceribus Reipublicæ populo ve universo decernentibus, aut
in consilium vocatis, ritè procedat. Cujus rei ratio haud
obscura est, quod scilicet limitata Majestas fines suos transi-
liendi ansam facile arripere possit, acceptis titulis sese extol-
lentis dignitatis, imo forte potestatis latioris notis. Quid?
 quod

quod coruscans ille fulgor, qui titularum eminentiæ jungitur, vel ipsam antiquam Imperii formam, vel minimum modum id administrandi solitum, aut subitaneo æstu, aut sensim pedet- timque invertere utique sit idoneus.

S. III.

Nontamen Edicto ad Civium turbas directo obligantur Imperantes extranei, ut novum titulum illi largiantur, qui hunc in- tra ditiones suas sibi imposuit: Nullius enim Populorum Recto- ris placita ultra ipsius territorii terminos vim quandam fortiri in- aprico est. Quare ad alia fundamenta confugiendum, ob quæ pro Rege aut pro Duce &c. à subditis suis habitus, etiam ab Im- perantibus aliis eandem denominationem jure prætendat. Scilicet immoto juris naturalis dictamine nititur, illud & cuilibet sano pectori inscriptum, & à Paulo, vividi Ingenii Jcto, in l. 2. §. 5. ff. de aqu. & aqu. plu. v. arc. act. repetitum dictum, non esse ini- que aut invidè ei refragandum, quod nobis nullum damnum, aliis vero emolumenta procreare valet. Unde certa elicias con- sequentia, si aliarum rerumpubl. gubernacula tenentium nil aut non multum interfit, illustriore titulo hunc aut istum esse orna- tum, vel sancta humanitatis lege illos devinctos esse, ne istius ho- noris initiis vehemente obnitantur affectu. Ordinariè autem alterius amplior titulatura, si nil, nisi præcedentiæ alicujus no- vitatem Comitum necessariam postulet, alteri non multum præ- judicat. Quemadmodum enim sapienti naturalium jurium æsti- matori minimè excusabitur, qui ob levem præcedentiæ propriæ jacturam, infelicissima semina discordiæ, primario inter vicinos nascituræ, spargere non erubescit: ita vix ac ne vix quidem sum- mus aliquis Magistratus, nisi forte alios potentiâ superet, titu- lum præcedentiæ cuidam, qua antea caruit, sociandum sectari sa- taget. At vero sagaci contemplatione res morales trutinanti per- spicuum est, potentiæ amplitudine inter alios caput efferenti, præcedentiam vel ultro esse concedendam à minorum virum Imperantibus.

S. IV.

Hujus naturalis obligationis quamvis omnino non exigua

fit virtus, cum tamen illa non semper altas egerit radices in legibus solutæ potestatis Principibus, gentium vero ludibrium nequaquam effugere possit, à solis subditis, non verò ab aliis, inter Reges, Duces &c. relatus; ideo ad evitandas dissensionum, imo altercationum, ad bella progneranda, his circumstantiis præsentibus, sat aptarum, molestias, non equidem obligationis simpliciter stringentis, attamen providæ prudentiæ est, propositum titulos augendi, antequam in effectum deducatur, aliis, præsertim clarioris potentiaæ atq; famæ Magnatibus, amicè exponere, eorumq; calculum, grande id factû probaturum, humaniter requirere. Sane non modo per fas & æquum, ut præmissa docent, exteri Principes honesto isti desiderio non difficulter anuere tenentur, sed etiam, qui tali prævio aliorum assensu tutus, deinde animo conceptam sententiam maturè exequitur, non potest non applausus congratulantium novum decus, postea experiri, vel etiam ob vim consensus antecedentis non injustè postulare.

§. V.

Inanis curæ labor foret, specialius jam enarrare, qua ratione diversæ Rerum publ. formæ, Imperantes circa hocce titulum incrementum versari jubeant. Quicumque enim ad distinctam illarum formatum notitiam pervenit, nulla Doctoris manu ductione adjutus, principia generalia ad speciales theses hac etiam in parte solide accommodabit. Ergo & Præses Reipubl. cum aliis nexu foederis arctiore cohærentis, sive in Civitatum systemate (quod doctiores rerum politicarum scrutatores vocare amant,) existentis, quando is consilium novæ titulorum susceptionis capit, necessum non habet, ut potius de consensu sibi unitarum Civitatum, ac de exploranda mente isto pacto non sociatarum sit sollicitus; siquidem systematis Civitatum Conjunctionem id nequaquam turbat, quod forte in ipso unus Imperans reliquos dignitate externaque pompa præcellat. Aliud tamen merito pronuncies, si vel contractui fundamentali, quò tale systema connectitur, illa quoque lex expresse aut tacite sit inserta, ne singulis Rebus publ. aut earum Directoribus, absque

socio-

sociarum Civitatum præscitu, ad novos titulos aditus pateat, vel earum foedere alia quapiam ratione jus hocce titulos mutandi inveniatur restrictum. Nec peculiaribus observationibus locum relinquit mixtura ex Civitatum systemate, Monarchia, Aristocratia &c. Quandoquidem exactè perscrutatus earum formarum qualitatem, indeq; probè intelligens, quatenus vel una vel omnes in alterando jure, quod jam delineamus, operari valeat, omne punctum in præsentè etiam negotio feret.

§. VI.

Porro feudalis quidem Vasalli obligatio eum necessario non detrudit inter subditos Domini directi; & sunt præterea feuda quædã ad plebejorũ sortem redacta, ad quæ adeo nostrum thema raro aut nunquam exporrigitur: Cum tamen & in Imperio Romano-Germanico & alibi feudorum Nobilium, imo Regalium, non incognita sit Conditio, quæ olim à dignitate potestateque possessoris, insignes titulos traxerunt, & hodie, utut suos possessores nobilitate aut caractere denominationi suæ congruo non semper condecorent, *conf. Tit. Jur. Feud. German. c. 5, §. 68. seqq.* non proletaria tamen jura in ipsos derivant, eaque propter rarissime alicui investituræ interventu tribuuntur, cui non respondens ditionum prædicato dignitas aut jam est, aut de novo confertur; (Feuda enim, præsertim regalia Imperii, nanciscetes, de honoris personalis ornamentis, una cum jurib⁹ in territorio feudali exercendis, creberrimè infeudantur;) ideo quid juris sit, Vasallo (splendidiorè titulũ, ratione feudi, sub alia qualitate antea possessi, sibi comparaturo, nunc etiam dispiciendum. Verum & manifestum est, qua definitione hac etiam de re sit statuendum. Cum enim feudi ut qualitas, ita & appellatio, à feudali contractu inter Dominum directum Vasallumque celebrato, & ad hunc se referentibus investituræ literis, solitarie determinentur; quomodo, quæso, Vasallo absque præjudicio istius investituræ adeoque ipsius directi Domini, ad tituli novam magnitudinem, saltem per consequentiam feudum afficientem, potiorè specie, ac ad ejus alienationem oppignorationemque, sine

consensu Domini omnino prohibitam, progredi liceret? *conf. 2. Feud. 52. & 55. Struv. Synt. Jur. Feud. c. 13.* Ergo Vasallum consensum Domini laudati ad talem titulaturam, non quidem ideo, quod ipsum subiectus colat, sed vi conventionis obligationisq; feudalis exorare opus habet. Quo sensu quoq; non male accipias S. Czf. Majestatis nomine emissum, atq; superioris jam recensitum Edictum, quo Silesiæ Statibus & Landsassis, quos inter utiq; sunt Czfarei Vasalli, injusta titulorum recentium usurpatio severe interdicitur.

§. VII.

Coronidis quasi loco hanc Sectionem obfignent jura cumulatorum titulorum secundariorum. Hos in personis demissum subditorum statum non egressis, semotaeorum, quos penes Imperium est, vel expressa vel tacita voluntate, nullum incrementum sumere posse, jam supra edocuimus. Quod vero aliis dominantes, Vasallique in quodam dignitatis potestatisque vertice locati, non rogato aliorum assensu, nisi forte ob alicujus Reipubl. formam ad ejusmodi negotia jure requirendo, titulos secundarios novos, hand transformatis primariis, (id quod ante omnia attendas,) liberrimè sibi vendicent, vel ideo anxius non hæreas, quod partim iis mediantibus antiqua feudi facies in aliam non convertatur, partim Imperans tale quid aggrediens, nil ultra obsequentem Civium venerationem, majore titulo ipsum postea prosecuturam, exigat. Non enim latet consuetudinum aulicarum gnaros, Imperantes raro eandem titulaturam secundariam sibi invicem dare, qua à sua iussa audientibus extolluntur. Nec forte hac in terra clavum regiminis tenens, alibi eundem gerentem, legum vinculis constringere potis est, vel ad minimam prædicatorum accessionem sibi indulgendam: id, quod de primariis titulis supra exposita evincunt; unde tamen etiam colligas, quibus ex fontibus hac quoque in parte obligatio, qua Imperiorum habenas flectentes aliis sibi æqualibus tenentur, promanet. Licet autem pari ratione Principum placita de titulis secundariis innovandis, mandataque de iis frequentandis scripta, ad populos aliena scepra patientes minime spectent; Cum tamen extranei cives fere nunquam, nisi beneficii gratiæ; alicujus comoda obtenturi, Dominos alius ditionis accedant, non ardui est operis, iisdem via indirecta in territorio quocunq; consuetos titulos injungere, siquidem insolitorum tenuitate usi vix ac ne vix quidem faventes patulasque aures sunt reperturi. Imo singulorum, qui inter homines rerum potiuntur, titulos ab eorum Majestatem adorantibus, etiam privati exteri tantum non semper expetunt. Illud nihilominus circumspiciendum erit prudentiæ, secundarios titulos solos, ultra primariorum decus temporumq; stylum non nimis amplificare, atq; ita vastæ arrogantis notam effugere, aliorumque sæpe non innoxium livorem caute declinare.

Sel

Se&io III.

Tractans Premissorum Applicationem ad S. R. I. Principes.

S. I.

SI formam S. R. Imperii antiquam memori recolamus
 Smente, non negandum est, Germanicos Principes nul-
 lam olim exhilarasse facultatem, ad titulos eximios, sive
 primarios, sive secundarios, motu proprio, & absque in-
 dulgentissimo Imperatoris permisso, terrarum Imperii
 intuitu enitendi. Sicut enim Reservati Imperatorii nomine
 etiamnum salutatur jus disponendi de dignitatibus, inter
 Germanos eorumque regimen venerantes valituris, *conf.*
inter alios Schweder. Introd. ad Jus publ. part. Spec. sect. 1. c. 7. ita
 hinc egregio omnino argumento deducas, majorum no-
 strorum ætate, istam Cæsaris potestatem latius, ac hodie
 fieri assolet, se extendisse, ipsorumq; Principum quoscunq;
 honores fuisse moderatam; maximè cum & illi, si non tan-
 quam merè subditi monarchici, attamen tanquam Pro-
 ceres Reipublicæ, ex mistis invicem formis monarchiâ
 præcipue imbutæ, Majestatem Imperatoriam reverente
 submissione dignari quondam obligarentur. Quin ho-
 dieque instituta tum Nobilium immediatorum, tum mi-
 norum Statuum, à quibus reliquias subjectionis, antehac
 Summo Imperii Principi debitæ, servari contigit, hujus
 veteris potestatis certissima vestigia luculenter demon-
 strant. Hos inter enim non tantum nonnulli Civitatum
 Imperialium Magistratus, titulos suos secundarios auge-
 scen-

scientes à Cæsarea Clementia derivant, sed & Ferdinandi III. Privilegio, Anno 1654. de Nobilibus immediatis cautum est, daß die freye unmittelbare Ritterschafft im Lande zu Schwaben/ Francken und Rheinstrom/ auch des Bezircks im Unter-Elsas / als jedes Corpus, Viertel/ Ritter-Ort und Bezircke erbetene Directores, Hauptleute/ Rätthe und Ausschuss / mit dem Prædicat Wolgebohren und Edel/ihre Mitglieder aber/ welche nicht Herrenstandes sind / auch alle diejenige / so sich bey ihnen gebührend angeben/und mit ihrer Erlaubniß / als tüchtige Mitglieder erkant/und ordentlich aufgenommen werden/auch ihren hergebrachten Statutis sich/wie billig/gemäß bezeugen/mit dem Titul Edel/die aber Herrenstandes sind / Wolgebohren/ Allergnädigst begabt und versehen seyn sollen. *Vid. Limn. ad A. B. procem. Obs. 24.*

S. II.

Nec exiguum Throni Imperatorii æstimium, inter Imperantes, Imperii Romano-Germanici Optimatibus non adscriptos, olim viguit. Quod enim Henricus IV. Anno 1086. Wratislaum Justum, Bohemiæ; Fridericus I. Vladislaum II. ejusdem regni; Lotharius Magnum; aut Fridericus I. Petrum, Daniæ; Otto III Boleslaum I. Poloniæ Reges creaverint, de quo historiarum posteritati relictarum paginæ abunde testantur, *vid. Goldast. Tom. 2. der Reichs-Satzungen/pag. 9. 13. 14. Limn. lib. 2. cap. 9. n. 9. Choppin. de Doman. Franc. lib. 3. t. 26. n. 5. Ott. Frising. l. 2. de Reb. Gest. Friderici l. c. 5. jung. Helmold. Chron. Slav. c. 50. 591. Kranz. Sax. p. 195. Sagittar. Nucl. Hist. German. s. 115. Crom. l. 3. Histor. Pol. Spreng. t. c. 8. pr. conf. tamen Conring. de Finib. Imper. c. 18. add. Disp. Ludovici de Auspic.*

spic. Reg. integro c. 2. ejus rei causas recte asseveres, famam magnitudinis potentiaëque Imperii Romani, ad Germanos translata, ab iisque sancte custoditam, ac inde propullulantes exterarum gentium cultus, Patriaë nostræ libenter exhibitos. Nam utique non solum plures populi peregrini, suo modo Imperio Germanico addicti quondam erant, provinciæque Germanicarum jure utebantur, potentibus veterum Heroum armis coërciti, conf. inprimis de Slavis agentem *Coccej. Prud. Jur. publ. Sect. 4. §. 53 seqq. potissimum §. 58.*; sed etiam ab omnibus, coruscans Imperatorii Sceptri fulgor, alia terrarum spatia longo post se relinquens intervallo, deprehendebatur. Ex qua ipsa sedula Germanorum præstantiæ contemplatione non poterat non pronò quasi alveo profluere, vel opinio, Imperatori etiam circa exterorum ipsi non parentium dignitatem, uberrimum jus largiens, atque eum pro solo Regii, Ducalis &c. tituli Actore venditans; vel saltem non vana sententia, quod de potentissimi istius Regis consensu ante omnia securos esse deceat, ad majores titulos provolaturos, si non solitariè à Civibus suis, sed ab aliis quoq; Imperantibus, pro talibus haberi cuperent, quales se genere intendebant. *Add. omnino Vultej. de Feud. l. l. c. 4. §. cæterum penult.* ubi dignitates Vasallorum majores, non nisi Civibus Romanis competere, & aliàs etiam dici solere refert, quod omnes omnino dignitates sint ab Imperatore Romano, tanquam à suo fonte & principio, *allegatis simul Alvarott. & Schurff.* non etiam ab aliis Regibus extra Imperium Romanum, ut maxime superiorem non recognoscant: Quibus insuper postea subnectit Jctus ille, quod in Imperio Romano primitus fecit Imperator in hisce dignitatibus constituendis, id postea secutos esse alios extra idem Imperium.

§. III.

Verum hodie aliam est cernere Imperii faciem, in quam postquam sensim pro temporum vicissitudinibus transit, nunc illa legum publicarum, in primis superius ex Pace Westphalicâ Capitulationeque Leopoldina allatorum articulorum fide (*vid. Instrum. Pac. Osabr. d. art. 8. §. 1. 2. & Capit. Leopold. d. art. 3.*) satis reperitur confirmata. Scilicet Status Imperii descriptio, *sectionis primæ spha 2do* inserta, ex parte edocet, quod singuli Status adeoque & Principes, proprio Superioritatis territorialis jure, peculiariumque Imperantium more, ditiones suas teneant, atque communicatis cum Imperatore suffragiis decisivis (cum omnes Ordines etiam in unum Imperii corpus coeant,) de negotiis salutem Imperii tangentibus decernant; ad liberrimum tamen Cæsaris arbitrium, sententiarum suarum in Comitibus vincendum approbationem referant, imo eidem totique Constatum Universitati tum feudali nexu devinciantur, tum certa ratione tanquam subditi subjiciantur, & ideo supremorum Imperii Tribunalium Jurisdictioni, litium suarum examen ne utquam subtrahere audeant.

§. IV.

Ergo absque fluctuantis animi hæsitacione de Principibus sæpius memoratis adstruas, quod illi, vi superioritatis territorialis, & quidem, prout forma Republicæ ipsorum regimini conceditæ, monarchicam, aut aristocraticam, aliamve speciem præ se fert, modo ex mero beneplacito proprio, modo Statibus provincialibus prius auditis, titulos secundarios, intuitu territoriorum Imperii an-

n̄ antea usitatos, in majores convertere, subditisque suis, ut isti conversioni morem gerant, mandata dare possint. Erunt tamen interioris Prudentiæ recessus, tale quid ad orientibus exactius perquirendi, ne vel Constatu extraneosque, in lividam alicujus se explicantis fastus suspicionem, adduci patiantur; vel ab usu loquendi probato, harmoniamque secundariorum & primariorum titularum cum definiente, tum efflagitante, nimius contingat secessus; vel etiam alicui sit delectationi, arripere titulos splendidiori officiorum dignitati, quam Principum est, proprios, adeoque secundum vulgarem persuasionem eidem copulatos, & ita primariorum titularum naturam quodammodo induentes. Profecto enim primarios titulos, vel professo studio, vel sub involucro secundariorum, nisi Imperatori Imperioque ferantur accepti, ratione regionum ab hoc & illo dependentium, à singulis Principibus invadī, negat Constitutio Imperii systematica, quā cohærentes Status, secundum dignitatum tum nudarum, tum officii implicitarum differentias, in certa Collegia discedunt, ac maxime discrepantibus censentur juribus. Quin etiam id recte fieri negat, & Vasallorum Imperii circumscripta potestas, & prædicta subjectio, qua singuli Status Imperatori Constatuumque Corpori adhuc subsunt. Cave tamen, ne sub hujus subjectiois prætextu, laudabile Superioritatis territorialis modo propugnatum exercitium, novam secundariorum titularum susceptionem moliens, impediri posse opineris; siquidem *d. art. 8. §. 1. Instr. Pac. Osnabr.* emphaticè enunciatur, *omnes & singulos Electores, Principes & Status, in libero Juris territorialis, tam in ecclesiasticis, quam politicis exercitio, ita stabilitos firmatosque esse debere, ut à nullo unquam, sub quo-*

cunque prætextu , de facto turbari possint vel debeant.

S. V.

Quanquam autem ita haut dubii sentiamus, Principum Germanorum titulos primarios ratione terrarum Imperii in sublime surgentes, ab Imperatore Imperioque merito esse arcessendos; id tamen de titulis illis tantummodo volumus intelligi, quorum receptioni aliquod Imperii præjudicium alligatum ostendi potest. Ex Reservato enim dignitates conferendi liquidissimè demonstrat, quod Imperatori utique sit integrum. Principem quandam ad digniora officia, recentem titulum desiderantia, unde nihil præjudicii Imperio imminet, irrequisitis Statibus, evehere, ut vel eo ipso nonnullos Status quæ præcedentiam transfiliat, qui antea iisdem cessit. Certe id exinde etiam evidentius evincas, quod non modo neminem, præter Imperatorem, lites præcedentiæ inter S. R. I. Ordines agitates conciliare deceat, *vid. Rec. Imp. de ann. 1500. tit. Wie die Irrung der Session / § 2. it. de ann. 1594. § 124. junct. Rec. Imp. d. ann. 1576. §. 112. & 113. Illustr. Dn. Rhet. Instit. jur. publ. lib. I. tit. 4. §. 63. in fin.* Verum quoque notissimus ac plus vice simplici ex *Instrum. Pac. Osnabr. citatus sphis Gaudeant*, quando Status in communionem consultationum imperialium plenissime adsciscit, solum negotiorum Imperii mentionem injiciat; qualia inter negotia ut alia computemus, nisi in præjudicium Imperii, (rarius ob præcedentiam singulorum Statuum certo modo compositam lædendi,) erumpere prona, omninè prohibet Comitialium laborum prudenter præfixus scopus, cui vix ac ne vix quidem congruum erit, ipsos levioris momenti causis impendi. His tamen ex rationibus

bus sponte sua sequitur, arbitrium totius Imperii nihilominus exposcere, tum prærogativam inter Status disceptatam, tum ei involutos titulos; si vel iis intervenientibus, damno quodam affligi res Imperii valeant, vel membra ejusdem, in consortium potestatis de quadam dignitate officioque pronunciandi, consentiente Imperatore, jam semel admissi fuerint; quod posterius exemplo Octavi Electoratus, in *Instr. Pac. Osabr. art. 4. §. 5.* unanimi Imperatoris Imperiique voluntate constituti, declarare, ac inde Noni Electoratus privilegia infringere nonnulli satagunt. Sed hanc quidem controversiam, omnis privatae, ideoque & nostrae decisionis cancellos transcendentem, neutiquam facimus nostram.

S. VI.

Hactenus de Territoriis Imperii commentati, nunc ad externa pedem proferimus. Talia si sint Principi Imperii, ei, cum lubet, licet, ipsorum intuitu, dignitates titulosque suos, magis spectandos reddere; non male neglecto, si Prudentiam seponas, Imperatoris Imperiique nutu, utpote quorum tum abest, nobis maxime hisce in meditationibus, secundum *sectionis primæ Sphum 8vum*, perpendendum præjudicium, quatenus nempe illud per leges natura promulgatas impræsentiarum attendi meretur. Quod tamen ejusmodi Principem, vires suas sedulâ curâ extendere jura eadem naturalia hortentur, ne vel in tertii cujusdam præjudicium, titulos novando aliquid conetur, sed ut in primis exteræ suæ provinciæ Procures populumve in suas partes, tali negotio se accingens, trahat, si plenitudine Monarchiæ ibidem forte destituatur, id ne ulla quidem ob nostratia principia eget discussione.

S. VII.

§ VII.

Eadem plane potestate potitur Imperii Princeps, ad clariore titulos ratione Regionum Exemptarum adspirans, quatenus illæ scilicet, sanæ rationis dictamini convenienter, præcipue post explicitam aut tacitam Imperii permissionem, ab ejusdem finibus sunt avulsæ. Nam cum hac ratione exemptæ plagæ, Imperatore Statibusque non renitentibus, respectu illorum jura peregrinitatis revera acquisiverint, adeoque Germanorum in ipsas antea superstites prætensiones legitime fuerint extinctæ; Quidni plena Alienigenis Imperiique Principibus esset copia, eodem modo circa eas, ac circa reliquas externi orbis partes, etiam in nostri thematis materiâ procedendi? Nec Reductionem amissarum terrarum, tum Cæsari, tum Statibus incumbentem, nobis adversari tibi blandiaris: Hæc enim, prouti intra varios conclusa est limites, non debet non intactos saltem linquere Telluris tractus, citra ullius injuriam, primario volente aut non resistente Imperio, ab ipso abstractos. *Conf. Maurit. ad Capit. Leopold. art. 12. ubi inter alia, lucidum illud, dum viveret, Camerae Imperialis Sidus, ut intelligamus, inquit, utrum jure vel injuriâ tot provinciæ sint ab Imperio avulsæ, experiendi sunt tituli, quibus illæ ab aliis hodie possidentur; Alii enim nituntur donationibus Imperatorum, alii emtionis titulo, alii præscriptione, alii jure belli, alii transactione, alii titulo pro derelicto.*

§. IIX.

Sicut autem Principes, Principatuum alienorum, nec injuste exemptorum possessores, jure Majestatico, quo in eos independenter ab Imperatore, Imperio aliisque præditi

di sunt, firmissimè nixi, illorum ratione hoc dilatando-
rum titulorum dignitatumque opus pro lubitu perficiunt,
ceu ex Sectionis antecedentis thesibus colligere est : Ita
nec ipsa, credimus, Sacratissimi Cæsaris Divina Virtus fe-
ret, potestate renunciandi gentium aliarum Regnatores in
Reges, Duces &c. se donaturum, atque ita aliquod instar
Imperii, extra Romano - Germanicæ ditionis terminos, sibi
adjecturum. Res enim jamdudum confecta est, quod
vulgarem fabulam, quæ forsan olim mortalium insedit pe-
ctoribus, Majestaticorum Jurium accuratior enucleatio
antiquaverit, utpote quæ extra omnem dubitationis ale-
am posuit, Imperanti, Civitate Imperii carenti, quando ad
dignitatem Regalem similemque appetitum quodam agitur,
idem jus esse, quod Imperatori intra Imperium alibique
collatum fuit.

§. IX.

Hæc quidem, quæ tradita sunt, fas & jura sinunt. Ve-
rum enim vero Prudentiæ Arcana in subsidium si voce-
mus, sanè Imperii Principi, ratione territoriorum, vel
nunquam Imperii compage comprehensorum, vel ali-
quando illi creptorum, titulis nondum adhibitis se conde-
coraturo, plurimum conducet, ante omnia ab Imperatore
Constatibusque, quin sæpissime etiam ab aliis, faventem
magnanimi istius Consilii approbationem elicere. Sic
enim facillimè suffocabuntur molestiores Honoris recen-
tis contradictiones, ejusque agnoscendi pernegationes,
quas maximè, consummato Regiæ similisque Inauguratio-
nis actu, & pertinaciæ & fastidii plenissimas esse, satis ha-
bemus compertum. Immo hæc ratione optimè quis elabe-
tur funestis de præcedentia Contentionibus, quando
ipsam forte, si non in publicis Imperii Concessibus, attamen

men alibi, ultra alios transferri, ratio novæ dignitatis impellit. Certe quod nec Cæsar, nec Ordines, rem hanc difficultatibus innodare, remorasque injicere ei jure possint, quod vel nullo ipsorum præjudicio est stipatum, vel tantum ingentis potentia Principem, quoad præcedentiam præ infirmioribus promovet, id ex Superioribus latius hic prosequi, cramben bis costam verentes, lubenter superledemus.

§. X.

Sed manum de tabula; præsertim, cum **THRONI BORUSSICI**, effluxo anno sapientissime firmati, justam Majestatem, ita reddidissimus manifestam, nisi Regius ejus Nitor non modo venerabunda subditorum corda, sed & universi mundi oculos jam sat abunde feriret. Quare non nisi supplices fundimus preces pro **BORUSSICI SCEPTRI** (quod hætenus in Imperio, & extra illud, à quam plurimis solennia vota jungere certantibus, agnitum fuit,) æternaturæ gloria. Servet illud & protegat, in decus & tutamæ Populorum, **REX REGUM!** nam ab ipso in **REGIS PII, STRENUI, GLORIOSI**, fortissimam Dextram, cœlo demissum est. Inconcussum persistat **SOLIUM** novum, ad seram usque **REGII SANGUINIS** posteritatem! Tractet **REX** Regni habenas innumeris annis, ad diuturnam subditorum incolumitatem, nec unquam interruptum melioris orbis gaudium! Et utique **MAXIMUS PRINCEPS** felix regnabit; nam **EIDEM** Gloria **DEI**, subditorum salus, æqua Justitia imperant, illisque adeo tanquam validissimis fulcris **REGALIS** stabilitur **SEDES**.

Con.

SSSE SSSE SSSE SSSE SSSE SSSE SSSE SSSE SSSE SSSE

Confectarium I.

Prodigiosam temeritatem sapiunt Præsulis Romani Literæ de dato Romæ d. 16, April. & 14. Maj. anni. 1701. quibus Borussicum Diadema, utpote Serenissimo FRIDERICI Vertici ab ipso non impositum, petulanter oppugnare non erubuit. Profecto Pontifex Maximus, etiamsi visibiles Christi vices tenens, spiritualium Thesaurorum custos foret, tamen nonnisi injustam impudentemque manum, ad dispensandas Principum Imperii aliorumque Dignitates ad-movet. Cum enim potestatem secularem in ipsos privatos, pessima nunquam non usurpaverit fide, quomodo illustriora jura Imperantium, præcipue eorum, qui heroicis humeros durissimo illius subduxere jugo, (quales sunt, qui Protestantium sacris nomina sua dederunt,) superbissime moderari bene præsumeret? Unde est, ut tam improba Conamina, præter homines professioni fidei nostræ adstipulantes, sinceriores inter Pontificios Principes ac Scriptores jamdudum vehementer fuerint execrati, acrique vindicaverint stylo;

stylo; Vid. Marc. Anton. de Domin. de Republ. Ec-
 cleslib. 6 cap. 10. Diploma Friderici II. Imperatoris
 de Usurpatione &c. & quod Papa non possit insti-
 tuere aut destituere Imperatorem, Reges ac Princi-
 pes, Tom. 1. Constit. Imper. Goldast. p. 306. Con-
 stitut. Ludovici IV. exhibit. à Goldasto Tom. II.
 Constit. Imper. p. 86. Litter. Philippi Galliarum
 Regis, apud Bodin. l. 1. de Republ. c. 8. verb. init. ibi:
 Sciat tua maxima fatuitas, nos in temporalibus ne-
 mini subesse &c. Recept. Imper. de ann. 1548. pr.
 ibi: Haben wir aus aufgelegtem Amt / dazu wir
 vom Allmächtigen Gott (non à Papa) beruffen
 sind; Conf. ab Hermann. Vulsej. l. 1. de feud. c. 4. §. ca-
 terum, penult. allegatos Bald. in cap. 1. de feud.
 march. & qui illum ibi sequitur, Alvarott. it.
 Zas. p. 5. Epit. feud. n. 3. & Ferrar. l. 2. de Feud.
 cap. 1. docentes, Pontificem potestatem conferendi
 regalem dignitatem, in Ecclesia terris sibi NB. usur-
 pare, in quantum potest. Nec hac à re ablu-
 dum interdicta deferendarum extra Imperium
 ad Papam Appellationum, tum poenæ ab eorum
 transgressoribus intrepidè sumtæ, (nam à pari
 firmum argumentum necitas, sedem pontificiam,
 si ejus auctoritas in Jurisdictione & cognitione
 causa-

causarum, sæpe solos privatos concernentium, nulla est, nec ratione aliorum Jurium, se recte gerere Imperantibus Superiorem;) de quibus evolvas *Ord. Cam. part. 2. tit. 7. sub fin ibi: Aber damit dieselben aus dem Reiche Zeitlicher Nation nicht ziehen/ jung. p. 3. tit. 51. lt. Seiler. Sent. Cam. de ann. 1512. d. 20. Febr.* (ubi 100. marcis auri puri aliquem mulctatum esse perhibet, qui à Camerali Sententia ad Pontificem ausus erat provocare,) & *Decretum Friderici III. de d. 6. Novembr. ann. 1476.* Episcopo Halberstadiensis, certam omnium Regalium & privilegiorum ab Imperio derivandorum privationem, durissima comminatione prædicens, nisi ante lapsum 15. dierum, ab insinuatione ejus decreti numerandorum, à frivola ad Curiam Romanam devoluta appellatione obsequiosus desisteret, ubi inter alia graviter enunciatur: *Daß dadurch dem Reiche und Kayserlichen Majestät seine Obrigkeit und Gerechtigkeit entzogen würde.* Huc etiam omnino referas *Maximiliani Edictum, wieder des Pabsts angemaste Jurisdiction im Röm. Reiche/ apud Goldast. Tom. II. der Reichsstat. p. 179. & R. I. de ann. 1654. §. Als sich dann auch/ &c. 164.* Præ cæteris vero ex nostris detexere talia Arrogantiæ Papalis mysteria Triumviri clarissimi

rissimi, nempe *Hermann. Conring. de Pace Civili, inter Imperii Ordines, religione dissidentes, perpetuo conservanda, libris duobus, quorum posteriore jura et pax Imperii, ab Innocentii X. Papa criminationibus vindicantur; Dn. Ludovici in de Auspic. Reg. nunquam sine elogio nominanda dissertatione integro cap. 4. & eruditissimus Auctor des Päbstl. Unfugs wider die Krone Preußen/welchen Clemens XI, in einem den 16. April. ann. 1701. ausgestreuetem irrigem Brevi zu Verkleinerung aller gekrönten Häupter begangen.*

Confectarium II.

Solennia auspiorum regionum symbola pignoraque ad relationes historicas spectant, adeoque extra praesentis disquisitionis pomeria constituta sunt: De quibus tamen consulas *Joh.*

Henric. Bæcleri de Auspicio Regio librum elegantissimum, eumque ann. 1645. Argentorati publicatum.

